

சிறுபாணாற்றுப்படை புலப்படுத்தும் சங்ககாலத் தமிழரின் வரலாறும் பண்பாடும்

Exploring the Historical and Cultural Significance of Sangam Tamils through Cīrupāṇārruppaṭai

மணிவண்ணன் முருகேசன் / Manivannan Murugesan¹

Abstract

The Sangam classical text Cīrupāṇārruppaṭai serves as a vital resource for understanding the prominence of the Chera, Chola, and Pandya dynasties, collectively known as the Mūvēntar, who were the esteemed rulers of ancient Tamil Nadu. This text not only highlights the grandeur of these three great crowned kings but also sheds light on the benevolence of the lesser-known local rulers, referred to as the last seven patrons (Kataiyēlu Vallalkal). Moreover, it provides insights into the remarkable musical artistry of the Pāṇar during the Sangam period, illustrating the cultural richness of the time. The text also offers a glimpse into the geographical landscape of ancient Tamil Nadu, the patrons' appreciation for artistic talent, and the renowned hospitality that characterised Tamil society during this era. In addition, it reflects on the historical significance of generosity, a core value among the Tamils of the Sangam period. Through these various themes, this research article posits that the Cīrupāṇārruppaṭai is instrumental in deepening our understanding of the history and culture of the Tamils during the Sangam era.

Date of submission: 2026-02-06
Date of acceptance: 2026-03-04
Date of Publication: 2026-07-30
Corresponding author's Name:
Mr. Manivannan Murugesan
Email: manivannan@suss.edu.sg

Keywords: Sangam literature, Cīrupāṇārruppaṭai, Tamil dynasties, Mūvēntar, seven patrons, musical artistry, cultural heritage

முன்னுரை

ஒரு நாட்டின் பெருமைக்கும் சிறப்புக்கும் காரணமாக அமைவது அந்நாட்டின் வரலாறும் அங்கு வாழும் மக்களின் பண்பாடும் எனலாம். அவ்வகையில் தமிழர்கள் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட தொன்மையான வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் கொண்டவர்கள் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழியும், கல்வெட்டுகள், அகழாய்வுகள் வழியும் அறிகிறோம். அவ்வகையில் தமிழர்தம் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் சிறுபாணாற்றுப்படை எனும் பத்துப்பாட்டு

இலக்கியம் மிகச் சிறப்பாகப் பதிவுசெய்துள்ளது என்னும் கருதுகோளை முன்னிறுத்தி ஆய்வுக்கட்டுரை அமைகிறது.

சிறுபாணாற்றுப்படையின் மூலம் பழந்தமிழகத்தை ஆண்ட பெருவேந்தர்களது சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளின் வளமையையும், குறுநில மன்னர்களான கடையேழு வள்ளல்களின் கொடைத்தன்மையையும் அறிய முடிகின்றது. அத்துடன் சங்ககாலத்தில் பாணர்கள் பெற்றிருந்த சிறப்பையும் இசைக்கலை பெற்றிருந்த

¹ The author is a Senior Lecturer and Head, Tamil Language and Literature Programme, School of Humanities and Behavioural Sciences, Singapore University of Social Sciences, Singapore. manivannan@suss.edu.sg

உயர்நிலையையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவற்றுடன் பழந்தமிழ்நாட்டின் நில அமைப்பையும் வள்ளல்கள் கலைஞர்களைப் போற்றிய திறத்தையும் சங்ககாலத் தமிழரிடையே வழக்கிலிருந்த விருந்தோம்பலின் மேன்மையையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இவையெய்ன்றி, அக்காலத்தில் கொடைப்பண்பு சிறந்து விளங்கிய வரலாற்றையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இக்கருத்துகளை நோக்குகையில் சிறுபாணாற்றுப்படையின் மூலம் சங்ககாலத் தமிழரின் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் நன்கு அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது என்பதனை இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை நிறுவுகிறது.

சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளின் வளமை

நீர்வளம் மிகுந்த நாடான சேர நாட்டில் அஃறிணை உயிர்கள் கூட எவ்வித முயற்சியும் இன்றித் தனக்குத் தேவையான உணவைப் பெற்றுக்கொள்ளும் என்னும் கருத்தின் மூலம் வறுமையில் வாடும் சிறுபாணன் சேர நாட்டிற்குச் சென்றால் அவனது வறுமை தீரும் என்பதைக் குறிப்பால் உணரலாம். நீர்நிலையில் உள்ள கொழுத்த மீன்கள் எருமையின் கால்பட்டு இரு துண்டானது என்று சொல்லுமிடத்து எருமையின் வலிமையும் அது கொண்டிருந்த செழிப்பும் புலப்படுகிறது. அதற்குக் காரணம் அந்நாட்டின் இயற்கை வளமே ஆகும். வளம்மிக்க நாட்டைப் பாதுகாக்கும் தலைவன் வலிமைமிக்க வீரனாக இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட வீரனாகச் சேர மன்னன் விளங்கினான் என்பதை 'எழுவுழற் தணிதோள்' என்ற தொடரின் மூலம் அறிய முடிகிறது. திருக்குறள் சிறுபாணாற்றுப்படைக்குப் பின் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் திருக்குறள் குறிப்பிடும் பிணியின்மை, செல்வம், விளைவு, இன்பம், பாதுகாப்பு ஆகிய ஐந்தும் நல்வ நாட்டிற்குரிய பண்புகளாகும் என்கிறது. அப்படிப்பட்ட பண்புகளைக் கொண்ட நாடாகச் சேர நாடு திகழ்ந்துள்ளது என்பதைச் சிறுபாணாற்றுப்படையின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

மதுரை நகர மக்கள் மனிதநேயத்தில் சிறந்து விளங்கினர். உப்பு வணிகர்களால் வளர்க்கப்படும் குரங்கு அவர்களது பிள்ளைகளோடு பிள்ளையாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அவர்களோடு இணையாய் அமர்ந்து உப்பு வண்டியில் விளையாடி வருவதாகவும் புலவர் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார். இது விலங்குகளையும் மனிதர்களுக்கு இணையாக மதிக்கும் பேரன்பும் அவர்களது பண்பாட்டைக் காட்டுகிறது. பாண்டிய நாட்டின் சொத்து என்று சொல்லுமளவுக்கு முத்து வளம் கொழித்த நாடு பாண்டிய நாடு.

கிலுகிலுப்பையில் கற்களுக்குப் பதில் முத்துக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று கூறுவதிலிருந்து அந்நாட்டின் வளத்தை அறிய முடிகிறது. தமிழுக்குச் சங்கம் அமைத்த மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்ட பெருமைக்குரிய பாண்டிய நாட்டின் சிறப்பையும், மதுரையின் தெருக்களில் மக்கள் மகிழ்ச்சியோடு இருந்ததையும் இந்நூலின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

மருதநிலப் பகுதியான சோழநாடு இயற்கை வளம் நிறைந்த நாடு. அங்கு வாழ்ந்த மனிதர்கள் மட்டுமின்றி சிறு சிறு உயிரினங்களும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்த நாடாகத் திகழ்ந்தது என்பதைத் தும்பி எனும் வண்டு தன் இணையுடன் பண்ணிசைப்பதாய் வருணிப்பதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. தூய்மையான, அழகான நீர்நிலைகளைக் கொண்டு விளங்கியது சோழ நாடு. சோழர்கள் சிறந்த வீரர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள் என்பதைத் 'தூங்கு எயில் எறிந்த தொடிதோட் செம்பியன்' என்னும் தொடரின்வழி அறியலாம். அவர்களின் மூதாதையர் கோட்டை வடிவில் நல்லவர்களுக்குத் துன்பம் விளைவித்துக் கொண்டிருந்த மூன்று அசுரர்களை அழித்தனர் என்னும் வரலாற்றுச் செய்தியைப் புலவர் எடுத்துக்காட்டுகிறார். சோழன் இரவலர்களுக்கு ஈந்து அவர்களது வறுமையைப் போக்கக் கூடிய வள்ளலாகத் திகழ்ந்ததையும் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு சோழநாட்டின் வளத்தையும், சோழ மன்னர்களின் வீரத்தையும், கொடைத்திறத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது, சிறுபாணாற்றுப்படை.

கடையெழு வள்ளல்களின் வரலாறும் கொடைத்தன்மையும்

கடையெழு வள்ளல்களின் நாட்டுவளமும் கொடைச்சிறப்பும் இவ்விலக்கியத்தில் நயம்பட எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆவியர் குடியில் தோன்றிய பெரிய மலைநாட்டின் தலைவன் காரி குளிரில் நடுங்கிய மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்தவன். ஒலிக்கின்ற அருவி வீழக்கூடிய மலைச்சாரலில் அமைந்துள்ள பறம்பு மலையின் அரசனாக விளங்கிய பாரி முல்லைக் கொடியானது மழையில் நனைவதைக் கண்டு அதற்குத் தன் பெரிய தேரைக் கொடுத்தவன். இந்த ஈகைப்பண்பைச் சுட்டும் விதமாக இன்றும் தமிழ் பேசும் மக்களிடையே "கொடி தழும்பினால் குடி தழும்பும்" என்னும் சொல் வழக்காறு இன்றும் பயன்பாட்டில் உள்ளதைக் காண இயலுகிறது. பகைவர்கள் கண்டு அஞ்சும் வேலினைக் கொண்ட காரி தன்னை நாடி வரும் இரவலருக்கு ஒலிக்கின்ற மணியும் வெண்மையான தலையாட்டம் அணிந்த

குதிரைகளையும் கொடுத்ததோடு உலகத்தினர் வியந்து போற்றும்படியான அன்பு நிறைந்த சொற்களைக் கொடுத்தவன்.

தனக்குக் கிடைத்த அரிய நெல்லிக்கனியை ஓளவைக்குக் கொடுத்த வள்ளல் அதியமான் என்பது வரலாற்றுச் செய்தி. இந்த வரலாற்றுச் செய்தியை உள்ளடக்கிய சங்கப் பாடலை ஓளவையார் புறநானூற்று இலக்கியத்தில் காண முடிகிறது. அதியமான் பகைவர்களை அழிக்க உறுதிக்கொண்டவனும் கடல்போன்ற பெரிய படையினை உடையவனாவான். காற்று தங்கக்கூடிய பெரிய நெடிய குவடுகளைக் கொண்ட மலைநாட்டின் தலைவன் நள்ளி. தன்னிடம் இருக்கும் பொருட்களை மறைக்காமல் கொடுத்த வள்ளல். போர் புரிவதிலும் வல்லவன். வளம் நிறைந்த சிறிய மலைகளைக் கொண்ட நாடுகளைக் கூத்தர்களுக்குக் கொடுத்தவன் ஓரி. பிடரிமயிர் கொண்ட குதிரையினை உடையவன் காரி என்ற வள்ளலோடு போரிட்டவன் என்பதாகக் கடையெழு வள்ளல்களின் சிறப்பினைச் சிறுபாணாற்றுப்படை பதிவுசெய்துள்ளது.

இச்செய்திகளின்வழிக் கடையெழு வள்ளல்களின் நாட்டினது சிறப்பிளையும் அவர்களது கொடைத்தன்மையையும் வீரத்தையும் அறியமுடிகிறது. கடையெழு வள்ளல்கள் தாங்கிய ஈகை என்னும் நுகத்தடியை அவர்களுக்குப் பின் நல்லியக்கோடன் ஒருவனே தாங்கி நின்றான் என்னும் செய்தியையும் இந்நூலின்வழி அறியமுடிகிறது. எனவே, சிறுபாணாற்றுப்படை தமிழரின் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் எடுத்துக்காட்டும் வரலாற்றுப் பனுவல் எனலாம்.

பாணர்களின் நிலை

பண்டைய காலத்தில் கூத்தர், பாணர், விறலியர் முதலான கலைஞர்கள் மிகுந்த வறுமையில் இருந்தனர் என்ற செய்தியை இவ்விலக்கியத்தின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. ஒரு பாணனின் வீட்டு அடுப்பில் நாய் குட்டியை ஈன்றதாகவும் அதன் குட்டி பால் குடிக்க வரும்போது மார்பில் பால் இல்லாமல் வற்றி இருப்பதால் அந்நாய் குட்டியைப் பார்த்துக் குரைப்பதாகவும் சித்திரப்படுத்தியிருக்கிறார் சிறுபாணாற்றுப் படையின் ஆசிரியர் நத்தத்தனர். பாணனின் மனைவி குப்பைக்கீரையை நகத்தால் கிள்ளி உப்பில்லாமல் சமைத்ததையும் அதை அவர்தம் பெரும்சுற்றத்தோடு சேர்ந்து உண்டதையும் காட்டுமிடத்து வறுமையிலும் பகிர்ந்துண்டு வாழ்ந்த தமிழனின் பண்பாட்டைக் காணமுடிகிறது. அவ்வறுமையிலும் விறலியர்

கற்பில் சிறந்தவர்களாக இருந்தனர் என்பதை முல்லை மலர்களின் மென்மை போன்ற தூய கற்புடைய விறலி என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இங்குக் கற்பு என்பதை இல்லற நெறி (அ) இல்லறக் கடமை என்று புரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். கற்புநெறி பிறழாமல் வாழ்வது தமிழர்களின் தலையாய பண்பாடாகும். 'தான் பெற்ற இன்பம் பெருக இவ்வையகம்' என்னும் உயர்ந்த உள்ளத்துடன் மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை மன்னனிடம் சென்று பரிசில் பெற்று வந்த பாணன் வழியில் கண்ட மற்றொரு பாணனை ஆற்றுப்படுத்துவது இருந்து அறிய முடிகிறது.

தமிழர் போற்றும் விருந்தோம்பல்

தமிழர் தம் பண்பாட்டில் அனைவராலும் போற்றப்படுவது 'விருந்தோம்பல்' என்னும் பண்பாகும். சங்க இலக்கியப் பனுவல்களில் விருந்தோம்பலின் சிறப்பு மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. 'விருந்து' என்றால் புதுமை, புதியவர் என்று பொருள்படும். தொல்காப்பியர் புதிதாகத் தோன்றும் இலக்கியங்களை விருந்து என்ற பொருளிலேயே குறிப்பிடுகிறார்.

“விருந்தே தானும் புதுவது புனைந்த.....”

(தொல். நூற்பா.1495)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா வழி இதை அறிய முடிகிறது. இல்லறப் பெண்களின் இன்றியமையாப் பண்புகளுள் ஒன்றாக விருந்தோம்பல் இருந்துள்ளது.

சிறுபாணாற்றுப்படை புலப்படுத்தும விருந்தோம்பல்

நல்லியக்கோடன் அரண்மனையில் பரிசில்பெற வந்த பாணர்களுக்குப் பாம்பு விடம் ஏறினால் ஏற்படும் மயக்கத்தைப் போன்று மயக்கம் தரக்கூடிய தேறல் தரப்பட்டது.

நெய்தல் நிலப்பகுதியான எயிற்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த பரதவப் பெண்கள் விருந்தினரின் களைப்பு நீங்க வெகுநாட்கள் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்ட பழைய தேறலையும் சூடான மீன்குழம்பையும் விருந்தினருக்குக் கொடுத்து விருந்தோம்பினர் என்னும் செய்தியின் வழியே நெய்தல் நில மக்களின் பண்பாட்டை அறியமுடிகிறது.

“எயிறறியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு....”

(சிறுபாண்.175-177)

முல்லைநிலப் பகுதியான வேலூரில் வசித்த எயினர் குலப் பெண்கள் புளிக்கறி சேர்த்துச் சமைத்த சோற்றோடு சூடான காட்டுப்பசு இறைச்சியை விருந்தினருக்குக் கொடுத்து உபசரித்துள்ளனர். அவர்கள் வெப்பத்தினால் குலைந்து போன குடிசையில் வாழ்ந்தபோதும் விருந்தோம்பல் பண்பில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். “அவர்களது நிலம் பாலையாக மாறிவந்தாலும் மக்களின் மனம் வறண்டு பாலையாகாமல் பசுமையாகவே உள்ளது” என்கிறார் திருமலை (2018).

மருதநிலப் பகுதியான ஆழூரில் புதியவர்கள் பசியோடு செல்வதைக் கண்டால் அவர்களைத் தம் குழந்தைகளை அனுப்பி அழைத்து வரச் சொல்லி சுவையான உணவளித்து உழவர் குலப் பெண் விருந்தோம்பல் செய்கிறாள் என்னும் செய்தியிலிருந்து வீட்டிற்கு வரும் உறவினர்களுக்கு மட்டுமின்றி தெருவில் செல்லும் புதியவர்களையும் விருந்தினர்களாக அழைத்து உணவளிக்கும் ஒப்பற்ற பண்பாட்டை அறியமுடிகிறது.

“அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை
வெண்சோறு...”

(சிறுபாண்.194-195)

என்னும் அடிகளில் அங்கு வாழ்ந்த உழவர்களின் தங்கைகள் கைக்குத்தல் அரிசியால் சோறு சமைத்து, வயல்களில் பிடித்த பிளந்த காலுடைய நண்டோடு பீர்க்கங்காய் சேர்த்து சமைத்த கறியையும், விருந்தினருக்குக் கொடுத்து உபசரித்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. தமிழர்தம் விருந்தோம்பலின் சிறப்பை உணர்த்தும்

“உண்டால் அம்மஇவ்வுலகம் இந்திரர்...”

(புறம்.182)

என்னும் பாடல் கருத்தை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. அதாவது, சங்ககாலத் தமிழருக்கு அமிர்தம் கிடைத்தாலும் தனித்து உண்ணும் வழக்கம் அவர்களிடம் இல்லை எனலாம்.

சிறுபாணாற்றுப்படை விருந்தோம்பலின் இன்றியமையாமையைக் கூறுவதோடு எந்தெந்த ஊரில் எவ்வெவ் வகையான உணவு விருந்தோம்பலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதையும் குறிப்பிடுகிறது. இது மண் சார்ந்த உணவு பழக்கத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

நல்லியக்கோடனின் சிறப்பு

சிவபெருமான் உறையக்கூடிய மேருமலை எப்போதும் கண்களைத் திறந்து விழித்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் நல்லியக்கோடனின் அரண்மனை வாயில் பொருநர், புலவர், அந்தணர் போன்றோர் எப்போது வந்தாலும் அவர்களை வரவேற்பதற்காகத் திறந்தே இருக்கும். ஆனால் பகைவர்கள் உள்ளே நுழைய முடியாதபடி காவல் போடப்பட்டிருக்கும். ஒரு தலைவனுக்குத் தேவையான நன்றியறிதல், நன்மக்கள் உறவு, இன்முகம், இனிய பண்புகள், வீரம், கொடை, மனத்திண்மை போன்ற பண்புகளில் சிறந்து விளங்கிய நல்லியக்கோடன் விருந்தோம்பலிலும் சிறந்து விளங்கினான் என்கிறது, சிறுபாணாற்றுப்படை.

நல்லியக்கோடனிடம் பரிசில் பெறவரும் பாணன் தன்னுடைய வறுமையைக் காரணமாகாட்டிப் பரிசில் பெறுவதைவிடப் புலமையைக் காட்டிப் பரிசில் பெறுவதே சிறந்தது என்று எண்ணுகிறான். இது தலைமைப் பண்பு குறையாமல் பரிசிலைப் பெறவேண்டும் என்ற உயர்ந்த பண்பைக் காட்டுகிறது. பாணன் அரசனை வாழ்த்திப் பாடத் தொடங்கும் போதே முதியவர்களைக் கண்டால் கைகூப்பி வணங்கக்கூடிய வள்ளலே என்று தொடங்கவேண்டும் என்று சொல்லுமிடத்துப் பெரியோரை மதித்து வணங்கும் தமிழர்தம் பண்பாடு முதன்மைப்படுத்தப்படுகிறது. பரிசில் வேண்டிச் செல்லும் சிறுபாணன் பாடத் தொடங்குவதற்கு முன்பே அவனது வறுமை தோற்றத்தைக் காட்டும் கந்தலாடையைக் களைந்து நல்ல உடைகளை அணியச் செய்து உபசரிக்கிறான் நல்லியக்கோடன்.

நல்லியக்கோடனின் விருந்தோம்பல்

சமையற் கலையில் கைதேர்ந்த வீமன் எழுதிய ‘பாக சாத்திரம்’ எனும் நூலில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் குறிப்புகளிலிருந்து வழுவாமல் சமைக்கப்பட்ட சுவைமிக்க உணவு வகைகளைக் கொடுத்து உபசரிப்பான். பொன் தட்டில் பாணர்கள் விரும்பும் உணவைக் கொடுத்து அவர்கள் விரும்பி உண்பதைப் பக்கத்தில் நின்று பார்த்து அவர்களை மேலும் மேலும் சுவைத்து உண்ணச் செய்பவன் நல்லியக்கோடன். விருந்தினருக்கு அவர்கள் கேட்காமலே குறிப்பறிந்து அவர்கள் விரும்பும் உணவை வழங்குவது விருந்தோம்பலின் சிறப்பாகும்.

பண்டையத் தமிழரின் உணவு முறை அவர்கள் வாழ்ந்த நிலப்பரப்பிற்கேற்ப மாறுபட்டு

இருந்ததை அறியமுடிகிறது. மன்னர்கள் மட்டுமல்லாமல் எயினர், எயிற்றியர், உழவர், பரதவர் போன்றவர்களும் விருந்தினர்களுக்கு உணவினைக் கொடுத்து உபசரித்துள்ளனர். மன்னன் எவ்வழியோ மக்களும் அவ்வழியே என்பதை இதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

நல்லியக்கோடனின் கொடைச் சிறப்பு

உலகில் ஒரே மாதிரியான திறனுடையவர்களில் ஒருவனாக இருப்பதில் சிறப்பொன்றுமில்லை. விதிவிலக்கான சிறந்த செயல்களைச் செய்பவன்தான் புலவர்களால் பேசப்படுவான் என்பார் அரிஸ்டாடில். கடையெழு வள்ளல்களும் அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் என்றாலும் நல்லியக்கோடன் விதிவிலக்குகளினின்றும் விதிவிலக்கானவன் என்பதை 'எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம் ஒருதான் தாங்கிய' என்ற பாடலடி உணர்த்தி நிற்கின்றது. (திருமலை, 2018)

“நெய்யுறப் பொறித்த குய்யுடை நெடுஞ்சூடு....”

(புறம். 12)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலின் மூலம் நெடுஞ்சேரலாதன் போர்க்களத்தில் உயிர்பிரியும் நேரத்திலும் தன் கழுத்திலிருந்த முத்துமாலையைக் கழாத்தலையார் என்னும் புலவருக்குக் கொடுத்தார் என்ற செய்தியிலிருந்து தமிழ் மன்னர்கள் இறக்கும் தறுவாயிலும் சுவதை மறவாத பண்புடையவராய்த் திகழ்ந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

இத்தன்மைபோன்று, தன்னை நாடி வரும் இரவலர்களைக் காக்க வைக்காமல் அன்றே

தேரையும் தேர் நிறையப் பொருள்களையும் அத்தேரைச் செலுத்தும் தேர்ப்பாகர்களையும் பரிசாக வழங்கும் பண்பினனாக நல்லியக்கோடன் விளங்கினான் என்கிறது, சிறுபாணாற்றுப்படை. பயனையும், அளவையும் அறியாமல் மழை எப்படி பெய்கிறதோ அது போல் தன்னை நாடி வருவோருக்கு அளந்தறியாமல் பரிசில் வழங்கக்கூடியவனாகத் திகழ்ந்துள்ளார்.

முடிவுரை

சிறுபாணாற்றுப்படை ஒரு வரலாற்று இலக்கியமாகத் தமிழக நிலப்பரப்பினை ஆட்சிசெய்த மூவேந்தர்களது நாட்டின் வளமையையும் வீரச்சிறப்பையும் கொடைத்தன்மையையும் நன்கு பதிவு செய்துள்ளது. தொடர்ந்து கடையெழு வள்ளல்களின் சிறப்புமிக்க கொடைத்தன்மைகளை மிகச் சிறப்பாகப் பதிவுசெய்துள்ளது. அத்துடன் பாட்டுடைத் தலைவன் நல்லியக்கோடனின் ஆட்சிச்சிறப்பையும், கொடைத்தன்மையையும் தொடர்ச்சியாக எடுத்துக்காட்டுவதால் இது ஒரு சிறந்த வரலாற்று இலக்கியமாகத் திகழ்கிறது எனலாம். இலக்கியங்கள் அவை எழுதப்பட்ட காலத்து வரலாறு, பண்பாடு, வாழ்வியல் செய்திகளை எடுத்துக்காட்டும் காலக்கண்ணாடி என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை இலக்கியத்திற்கு முற்றிலும் பொருந்துகிறது. தொடர்ந்து, இவ்விலக்கியம் அது எழுதப்பட்ட காலத்து வரலாற்று, பண்பாட்டுச் செய்திகளை மட்டுமின்றி அதற்கு முற்பட்ட காலத்து வரலாற்று, பண்பாட்டுச் செய்திகளையும் எடுத்துக்காட்டும் சிறப்புமிக்க இலக்கியமாகவும் திகழ்கிறது எனலாம்.

References

- Chidambaranar, Sami. (2020). *Tamilar Vālvum Panpāṭum*, Chennai: Saradha Pathippagam.
- Thirumalai, M. (2018). *Cirupāṇāruppāṭai Teḷivuraiyum Viḷakkamum*, Madurai: Chellapa Pathippagam.
- Puliur Kesigan. (2010). *Puranāṇūru Mūlamum Uraiyum*, Chennai: Saradha Pathippagam.
- Sivalingamar, A. (2015). *Tolkāppiyam Poruḷatikāram*, Chennai: International Institute of Tamil Studies.